DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

ROK IV(IX) WARSZAWA, dnia 5 marca 1960 r. Nr 2(97)

TREŚĆ:

I. Pomoc społeczna

Poz. Str.

8. **Zarządzenie Nr 8** Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 stycznia 1960 r. w sprawie dziennej stawki dotacyjnej w zakładach pomocy społecznej częściowo subwencjonowanych z budżetów rad narodowych 17

9. **Pismo okólne Nr 9/1** Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 27 stycznia 1960 r. w sprawie udzielania pomocy materialnej osobom chorym na gruźlicę lub zagrożonym gruźlicą . . 18

Poz. Str.

10. **Pismo okólne Nr 10/2** Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 16 lutego 1960 r. w sprawie zasad szkolenia zawodowego powiatowych (miejskich, dzielnicowych) opiekunów społecznych 19

II. Komunikaty

11. **Komunikat** o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim . . . 20

12. **Komunikat** o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nie ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym 21

8.

ZARZĄDZENIE Nr 8

MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 stycznia 1960 r. znak: Pp. 0200-1/60

w sprawie dziennej stawki dotacyjnej w zakładach pomocy społecznej częściowo subwencjonowanych z budżetów rad narodowych.

W związku z uchwałą nr 422 Rady Ministrów z dnia 17 października 1959 r. w sprawie pokrycia w urządzeniach socjalnych i kulturalnych niektórych innych skutków finansowych zmiany cen artykułów mięsno-tłuszczowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Podwyższa się w zakładach pomocy społecznej częściowo subwencjonowanych z budżetów rad narodowych dzienną finansową stawkę dotacyjną dla jednego pensjonariusza:

w domach opieki do zł 12,75 w tym na wyżywienie zł 9,69,

w zakładach specjalnych dla niewidomych do zł 15,75 w tym na wyżywienie zł 9,80,

w zakładach specjalnych dla dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo do zł 17,10 w tym na wyżywienie zł 12,75,

w zakładach dla przewlekle chorych do zł 17,75 w tym na wyżywienie zł 10,49,

w zakładach dla psychicznie chorych chroników do zł 17,75 w tym na wyżywienie zł 9,69.

§ 2. Wydział zatrudnienia i spraw socjalnych przekazuje stawki dotacyjne, o których mowa w § 1, na każdą osobę nie będącą rencistą i nie mającą członków rodziny zobowiązanych do alimentacji, a skierowaną przez ten wydział do zakładu pomocy społecznej.

W stosunku do rencistów i osób mających członków rodziny zobowiązanych do alimentacji mają zastosowanie przepisy § 4.

§ 3. Opłata za pobyt w zakładach pomocy społecznej częściowo subwencjonowanych z budżetów rad narodowych nie może być wyższa od ustalonych stawek dotacyjnych na jednego pensjonariusza dla poszczególnych typów zakładów, o których mowa w § 1.

§ 4. 1. Renciści przebywający w zakładach pomocy społecznej częściowo subwencjonowanych z budżetów rad narodowych otrzymują do własnych rąk całą rentę bez jakichkolwiek potrąceń.

2. W przypadku, gdy 80% renty, pobieranej przez rencistę skierowanego przez wydział zatrudnienia i spraw socjalnych do zakładu pomocy społecznej częściowo subwencjonowanego z budżetu rady narodowej, nie wystarcza na pokrycie kosztów pobytu w wysokości ustalonej stawki

dotacyjnej, różnicę do wysokości pełnej stawki dotacyjnej pokrywa wydział.

3. Wydział zatrudnienia i spraw socjalnych prezydium rady narodowej pokrywa różnicę do wysokości pełnej stawki dotacyjnej, jeżeli wysokość kwot należnych od osoby zobowiązanej do alimentacji za pobyt pensjonariusza, skierowanego przez wydział do zakładu pomocy społecznej częściowo subwencjonowanego z budżetu rady narodowej, nie pokrywa kosztów pobytu pensjonariusza w wysokości ustalonej stawki dotacyjnej.

4. Wysokość opłat w każdym indywidualnym przypadku ustala wydział zatrudnienia i spraw socjalnych prezydium rady narodowej.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1960 roku.

Minister:
wz. A. Firganek

9.

PISMO OKÓLNE Nr 9/1
MINISTRÓW PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ
ORAZ ZDROWIA

z dnia 27 stycznia 1960 r.

w sprawie udzielania pomocy materialnej osobom chorym na gruźlicę lub zagrożonym gruźlicą.

W związku z postanowieniami § 2 pkt 5 uchwały nr 68 Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1959 r. w sprawie planowego zwalczania gruźlicy (Monitor Polski Nr 40, poz. 180) nakładającymi na prezydia rad narodowych obowiązek udzielania pomocy materialnej osobom pozostającym w wyjątkowo trudnych warunkach bytowych, a dotkniętym gruźlicą lub mającym na utrzymaniu dzieci chore na gruźlicę bądź zagrożone tą chorobą i wymagające dożywiania, ustala się, co następuje:

§ 1. Z pomocy społecznej w formie świadczeń pieniężnych lub w naturze przeznaczonych dla chorych na gruźlicę lub mających na utrzymaniu dzieci chore na gruźlicę, bądź zagrożone tą chorobą i wymagające dożywiania mogą korzystać wyłącznie osoby zakwalifikowane do pomocy społecznej lub pozostające w wyjątkowo trudnych warunkach bytowych.

§ 2. 1. Świadczenia wymienione w § 1 są udzielane przez właściwe do spraw pomocy społecznej organy prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych na wniosek terenowo właściwej poradni przeciwgruźliczej w miejscu zamieszkania chorego:

1) mającym czynną gruźlicę — na okres trwania leczenia w poradni przeciwgruźliczej,

2) mającym nieczynną gruźlicę — najdłużej przez 6 miesięcy, od daty skończenia się procesu czynnego,

3) dzieciom chorym bądź zagrożonym gruźlicą — na okres trwania leczenia lub obserwacji w poradni przeciwgruźliczej.

2. Kontrolę stanu zdrowia osób pobierających świadczenia, o których mowa w § 1 oraz celowości zużytkowania wypłaconych świadczeń przeprowadza terenowo właściwa poradnia przeciwgruźlicza.

3. Organy pomocy społecznej obowiązane są każdorazowo powiadamiać terenowo właściwe poradnie przeciwgruźlicze o sposobie załatwienia przesłanych przez te poradnie wniosków.

§ 3. Ustala się następujące rodzaje oraz wysokość świadczeń miesięcznych dla osób wymienionych w § 1:

1) Zapomoga dla osoby samotnej dorosłej, która nie posiada żadnych środków utrzymania, ani rodziny zobowiązanej i zdolnej do alimentacji wynosi 500 zł.

2) Zapomoga dla osoby samotnej dorosłej, która posiada częściowe środki utrzymania może być przyznana w wysokości różnicy pomiędzy posiadanymi środkami, a kwotą 500 zł.

3) Rodzinie osoby chorej na gruźlicę może być przyznana zapomoga najwyżej 500 zł, jeżeli dochód na jednego członka tej rodziny nie przekracza 300 zł miesięcznie.

4) Zapomoga na dożywianie dzieci do lat 14 chorych lub zagrożonych gruźlicą może być przyznana tym rodzicom, których dochód na jednego członka rodziny nie przekracza 300 zł miesięcznie.

Wysokość zapomogi na jedno dziecko nie może przekraczać kwoty 150 zł miesięcznie.

Jeżeli w rodzinie jest więcej dzieci chorych na gruźlicę bądź zagrożonych tą chorobą, należy ustalać wysokość zapomogi o niższym wymiarze. Wysokość tej zapomogi nie może przekraczać kwoty 500 zł miesięcznie dla jednej rodziny.

§ 4. 1. Zapomogi na dożywianie dzieci (§ 3 ust. 4) powinny być udzielane w naturze (artykuły odżywcze, jak: mleko tłuszcze, jajka). Wartość świadczeń udzielanych w naturze nie może przekroczyć kwoty 150 zł, według cen detalicznych, na jedno dziecko. Sposób udzielania zapomóg w naturze następuje w zależności od istniejących lokalnych warunków w formie zleceń, bonów, bezpośrednich opłat za obiady w szkole itp.

2. Zapomogi na dożywianie mogą być również udzielane w gotówce i w naturze zgodnie z zasadami określonymi w § 3 pkt. 4 i § 4 ust. 1.

3. Zapomogi określone w § 3 pkt. 3 i 4, udzielane dzieciom do lat 14, nie mogą łącznie przekraczać kwoty 500 zł miesięcznie.

§ 5. Osoby dorosłe i dzieci przebywające w zakładach pomocy społecznej, służby zdrowia, opiekuńczych lub wychowawczych nie mogą korzystać ze świadczeń wymienionych w § 1.

§ 6. Poradnie przeciwgruźlicze obowiązane są prowadzić wykazy osób, którym wystawiono wnioski na korzystanie ze świadczeń (zapomóg pieniężnych, bądź pomocy w naturze).

Wykazy powinny posiadać rubryki: liczbę porządkową, nazwisko i imię osoby korzystającej ze świadczeń, adres, cel w jakim został wystawiony wniosek dotyczący świadczenia, datę przyznania świadczenia z wyszczególnieniem okresu trwania świadczenia.

§ 7. Organy pomocy społecznej prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych przy opracowywaniu swych budżetów uwzględniają potrzeby finansowe związane z udzielaniem pomocy osobom, o których mowa w § 1, zamieszkałym na ich terenie.

§ 8. Celem zapewnienia odpowiednich funduszów dla wykonania zadań, terenowo-właściwe poradnie przeciwgruźlicze w wymaganym terminie każdego roku opracują i przekażą właściwym organom pomocy społecznej prezydiów rad narodowych dane dotyczące ilości osób pozostających w wyjątkowo trudnych warunkach bytowych, a dotkniętych gruźlicą lub mających na utrzymaniu dzieci chore na gruźlicę bądź zagrożone tą chorobą.

§ 9. Organy pomocy społecznej prezydiów wojewódzkich rad narodowych (miast wyłączonych z województw) uwzględniają potrzeby finansowe ustalone przez organy pomocy społecznej wymienione w § 7 przy wnioskowaniu rozdziału kredytów na poszczególne powiaty (miasta, dzielnice).

§ 10. W sprawach pomocy rodzinom osób chorych na gruźlicę znajdującym się w wyjątkowo ciężkich warunkach materialnych, sposobu ewidencji świadczeń i kontroli świadczeń dla osób chorych na gruźlicę lub mających na utrzymaniu dzieci chore na gruźlicę bądź zagrożone tą chorobą mają zastosowanie przepisy zawarte w zarządzeniu nr 19/3 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 17 marca 1959 r. w sprawie udzielania pomocy społecznej w formie świadczeń pieniężnych przez właściwe do spraw pomocy społecznej organy prezydiów rad narodowych (Dz. Urz. MPiOS Nr 3, poz. 14).

Minister Pracy i Opieki Społecznej

wz. A. Firganek

Minister Zdrowia

Prof. Dr med. R. Barański

10.

PISMO OKÓLNE Nr 10/2

MINISTERSTWA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

DEPARTAMENT POMOCY SPOŁECZNEJ

z dnia 16 lutego 1960 r. Znak: Ss. 642-7/60

w sprawie zasad szkolenia zawodowego powiatowych (miejskich, dzielnicowych) opiekunów społecznych.

W związku z postanowieniem § 9 zarządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 27 października 1959 r. o zakresie i trybie działania opiekunów społecznych (Monitor Polski Nr 93, poz. 496) Ministerstwo zaleca:

1. W celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych powiatowi (miejscy, dzielnicowi) opiekunowie społeczni obowiązani są, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami, stale pogłębiać swoje wiadomości w dziedzinie socjalno-opiekuńczej drogą studiowania przepisów prawnych oraz innych publikacji w zakresie swego działania, a także systematycznie brać udział w szkoleniu zawodowym organizowanym przez wydziały zatrudnienia i spraw socjalnych prezydiów wojewódzkich rad narodowych, (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

2. Wydziały zatrudnienia i spraw socjalnych prezydiów wojewódzkich rad narodowych, (rad narodowych miast wyłączonych z województw) opracowują programy szkolenia zawodowego opiekunów społecznych na cały rok.

   Program szkolenia zawodowego powinien uwzględniać przygotowanie zawodowe opiekunów społecznych, problematykę województwa w dziedzinie socjalno-opiekuńczej, jak również mieć na celu doskonalenie metod pracy opiekunów.

   W szczególności tematyka szkolenia zawodowego powinna obejmować:

   1) omawianie obowiązujących przepisów z uwzględnieniem problemów dotyczących pracy opiekuna społecznego,

   2) strukturę i zakres działania organów władzy, administracji państwowej i organizacji społecznych oraz metody współpracy opiekuna społecznego z tymi organami i organizacjami,

   3) metodykę przeprowadzania wywiadu społecznego i sposoby posługiwania się nim,

   4) sposoby organizowania pomocy poszczególnym osobom lub rodzinom w środowisku miejsca zamieszkania, pracy itp. (omawianie konkretnych przykładów udzielanej pomocy oraz wymiana doświadczeń),

   5) zagadnienia specjalistyczne jak:

      a) opieka nad dziećmi i młodzieżą,

      b) opieka nad inwalidami, chorymi i starcami,

      c) opieka nad byłymi więźniami i rodzinami więźniów,

      d) walka z alkoholizmem, prostytucją i żebractwem.

3. Wydziały zatrudnienia i spraw socjalnych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) powinny, co najmniej na dwa tygodnie przed wyznaczonym terminem szkolenia zawodowego, podać do wiadomości uczestników szkolenia tematykę szkolenia z wyszczególnieniem odpowiedniej bibliografii.

   Uczestnicy szkolenia zawodowego powinni być przygotowani do omówienia zagadnień przewidzianych w tematyce zajęć szkoleniowych.

4. Wykładowcami, w zależności od tematu, powinni być specjaliści organów do spraw pomocy społecznej, służ-

by zdrowia, oświaty, prokuratury, resortów sprawiedliwości i spraw wewnętrznych oraz działacze związków zawodowych i innych organizacji społecznych.

Kierownicy wydziałów zatrudnienia i spraw socjalnych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), w celu doboru odpowiednich wykładowców gwarantujących należyte omówienie tematu na szkoleniu, powinni porozumieć się z właściwymi przedstawicielami organów państwowych, zakładów naukowych oraz organizacji społecznych.

5. Miejsce i termin szkolenia wyznaczają wydziały zatrudnienia i spraw socjalnych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw). Zajęcia szkoleniowe powinny się odbywać co najmniej raz na kwartał.

6. Wydziały zatrudnienia i spraw socjalnych prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), powinny prowadzić odpowiednią ewidencję przeprowadzanego szkolenia zawodowego, uwzględniającą następujące dane:

a) datę i miejsce szkolenia,

b) listę obecności,

c) tematykę szkolenia,

d) wykazy wykładowców (nazwisko i imię, stanowisko służbowe, ewentualnie stopień naukowy),

e) ocenę dyskusji i przeprowadzonego szkolenia,

f) wnioski w sprawie metod i tematyki dalszego szkolenia.

7. Programy szkolenia zawodowego należy przesyłać do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej — Departamentu Pomocy Społecznej.

Dyrektor Departamentu Pomocy Społecznej:

wz. A. Drukier

11.

II. KOMUNIKATY

Komunikat o aktach normatywnych ogłoszonych w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim.

1. Ustawa budżetowa na rok 1960 z dnia 21 grudnia 1959 r. (Dz. U. Nr 72, poz. 454).

2. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie zasad i trybu ustalania wysokości oraz rozliczania kredytów na zasiłki chorobowe z funduszów ubezpieczenia społecznego (Dz. U. z 1960 r. Nr 1, poz. 1).

3. Rozporządzenie Ministrów Rolnictwa i Zdrowia z dnia 24 listopada 1959 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy stosowaniu środków chemicznych w rolnictwie (Dz. U. z 1960 r. Nr 1, poz. 4).

4. Rozporządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 21 listopada 1959 r. w sprawie zatrudniania młodocianych w wieku powyżej 16 lat przy pracach nie wymagających kwalifikacji zawodowych w przedsiębiorstwach budowlanych, budowlano-montażowych, przemysłowych, geologicznych, transportowych i innych przedsiębiorstwach usługowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 2, poz. 16).

5. Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie postępowania przy ustalaniu prawa do zaopatrzenia emerytalnego i trybu wypłaty zaopatrzenia funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzinom (Dz. U. z 1960 r. Nr 3, poz. 19).

6. Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników (Dz. U. Nr 5, poz. 33).

7. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie podstawowych zasad prowadzenia księgowości, inwentaryzacji, sporządzania sprawozdań finansowych oraz przechowywania dowodów księgowych przez jednostki gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 102, poz. 546).

8. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 grudnia 1959 r. w sprawie uiszczania opłat paszportowych (Monitor Polski Nr 103, poz. 555):

9. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 grudnia 1959 r. w sprawie trybu zatrudniania absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych w niektórych miastach (Monitor Polski Nr 103, poz. 556).

10. Uchwała Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 21 grudnia 1959 r. o Narodowym Planie Gospodarczym na 1960 r. (Monitor Polski Nr 104, poz. 559).

11. Zarządzenie nr 226 Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie zapewnienia wyczerpujących i terminowych wyjaśnień w związku z wystąpieniami pokontrolnymi Najwyższej Izby Kontroli (Monitor Polski Nr 104, poz. 561).

12. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 1959 r. w sprawie trybu i kontroli finansowania inwestycji zdecentralizowanych w 1960 r. (Monitor Polski z 1960 r. Nr 1, poz. 2).

13. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 18 grudnia 1959 r. w sprawie uruchomienia środków na finansowanie inwestycji scentralizowanych w 1960 r. (Monitor Polski z 1960 r. Nr 1, poz. 3).

14. Uchwała nr 491 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie zasad ustalania wskaźnika procentowego określającego wysokość kredytów na zasiłki limi-

towane na rok 1960 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 2, poz. 5).

15. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1959 r. zmieniające zarządzenie z dnia 14 czerwca 1956 r. w sprawie ustalenia przypadków, w których złożenie dowodu osobistego lub tymczasowego zaświadczenia tożsamości przy wyjazdach za granicę — na czas pobytu za granicą — nie jest wymagane (Monitor Polski z 1960 r. Nr 3, poz. 11).

16. Zarządzenie Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1960 r. w sprawie badania i zatwierdzania sprawozdań finansowych przedsiębiorstw państwowych i udziału przedstawicieli organów finansowych i banków w tych czynnościach (Monitor Polski Nr 3, poz. 13).

17. Zarządzenie Nr 5 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1960 r. w sprawie zaliczenia niektórych okresów usprawiedliwionej nieobecności w pracy do dni przepracowanych, wymaganych do uzyskania zasiłku rodzinnego (Monitor Polski Nr 4, poz. 15).

18. Uchwała nr 503 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie ustalania wysokości odsetek, prowizji i opłat bankowych banków państwowych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 5, poz. 21).

19. Uchwała nr 502 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie zasad ustalania wynagrodzeń i dokonywania rozliczeń za roboty budowlano-montażowe (Monitor Polski z 1960 r. Nr 7, poz. 31).

20. Zarządzenie Ministrów Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Gospodarki Komunalnej z dnia 2 grudnia 1959 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu odbioru robót budowlano-montażowych i oddawania inwestycji do użytku (eksploatacji) w zakresie budownictwa ogólnego (Monitor Polski z 1960 r. Nr 7, poz. 32).

21. Zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 grudnia 1959 r. zmieniające przepisy w sprawie umów o roboty budowlano-montażowe wykonywane przez przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski z 1960 r. Nr 7, poz. 33).

22. Zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 grudnia 1959 r. w sprawie zasad ustalania wynagrodzeń i dokonywania rozliczeń za roboty budowlano-montażowe wykonywane przez przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski z 1960 r. Nr 7, poz. 34).

23. Zarządzenie Ministrów: Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Finansów, Górnictwa i Energetyki, Handlu Wewnętrznego, Kultury i Sztuki, Obrony Narodowej, Oświaty, Pracy i Opieki Społecznej, Przemysłu Chemicznego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Spożywczego i Skupu, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Szkolnictwa Wyższego, Rolnictwa, Żeglugi i Gospodarki Wodnej, Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości, Prezesa Centralnego Urzędu Geologii, Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Przewodniczącego Komitetu dla Spraw Turystyki z dnia 30 grudnia 1959 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu oddawania inwestycji do użytku (eksploatacji) w zakresie budownictwa ogólnego (Monitor Polski z 1960 r. Nr 7, poz. 35).

24. Uchwała nr 469 Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie przekazania dalszych zadań gospodarczych radom narodowym oraz rozszerzenia ich uprawnień (Monitor Polski z 1960 r. Nr 8, poz. 36).

25. Uchwała nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 9, poz. 43).

26. Uchwała nr 486 Rady Ministrów z dnia 14 grudnia 1959 r. w sprawie kompleksowych analiz ekonomiczno-technicznych rocznej działalności przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 10, poz. 44).

27. Zarządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 15 grudnia 1959 r. w sprawie gospodarowania niektórymi materiałami drzewnymi (Monitor Polski z 1960 r. Nr 11, poz. 52).

28. Uchwała nr 504 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie ustalenia zasad zawierania umów i dokonywania rozliczeń za prace projektowe wykonywane przez państwowe jednostki projektowania na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1960 r. Nr 12, poz. 53).

29. Uchwała nr 506 Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1959 r. w sprawie opłat za świadczenia zakładów pomocy społecznej (Monitor Polski z 1960 r. Nr 13, poz. 60).

30. Uchwała nr 17 Rady Ministrów z dnia 8 stycznia 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej przedsiębiorstw i zjednoczeń na 1960 r. (Monitor Polski Nr 13, poz. 61).

12.

Komunikat o aktach normatywnych Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej nie ogłoszonych w Dzienniku Urzędowym.

1. Zarządzenie nr 94 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 grudnia 1959 r. uzupełniające zarządzenie nr 42 z dnia 30 maja 1958 r. — Wytyczne w sprawie zakresu działania i organizacji wewnętrznej wydziałów zatrudnienia i spraw socjalnych w prezydiach rad narodowych.

2. Zarządzenie nr 1 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 8 stycznia 1960 r. w sprawie prowadzenia ksiąg

(repertoriów) przez Rzecznika Interesu Publicznego przy Trybunale Ubezpieczeń Społecznych.

3. Zarządzenie nr 2 Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 9 stycznia 1960 r. w sprawie zasad tworzenia i zmniejszania rezerw na pokrycie roszczeń z tytułu niedoborów materiałowo-towarowych i gotówkowych w państwowych wytwórniach protez.

4. Pismo okólne nr 3/1 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 stycznia 1960 r. w sprawie kontroli uprawnień rencistów.

5. Pismo okólne nr 7/1 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z dnia 26 stycznia 1960 r. w sprawie zachowania tajemnicy obrad komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia.

TŁOCZONO Z POLECENIA MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

Prenumerata roczna wynosi 36 zł., półroczna 18 zł., kwartalna 9 zł., egz. 4,50 zł.
Prenumeratę należy wpłacać na konto w Narodowym Banku Polskim V. O. M. w Warszawie, konto 1529-91-639 na dochód Cz. 24 Dz. 5 R. 19.

Sp. Poligr. „Gryf". Zam. 230/u — 3.200. C-26.